

Publicerad 2016-09-02 19:49 av Lena Söderkvist

Så var det förr... tror jag.

Till Uddevallas tappra

Det tindrar i blånadens värmande vikar
i talltoppen vandrar en vind som är ljum
Naturen fylls upp av små sandiga flikar
vars golv byggs av glädje i tum efter tum
Så var det för fiskarna redan från starten
som sjungande vankade till sina värv
I morgnar och aftnar, och liksom av farten,
gick var och en åstad, så lycklig och djärv

De hissade seglen, försvann ut på reddan
All fruktan fördrev de, när havet blev hem
och vågkammen blev som ett bolster till täcken
Och tjo och tjim ljud när det roade dem
Om dager var arbete, så blev mot kvällen
när kajen var anlöpt och sillen i hamn
kalas för de tappra, och på många ställen
det vankades kärlek, en väntande famn

Av bodar var kajsnutt vid tiden då pryddes,
det doftade tång var i staden man gick
Det fanns knappt en plats där ej fiskegarn syddes
och inte en bukt där ej storfångst man fick
I snipor och koggar, i trålare fina
blev liten till stor, där blev pilten till karl
Och livet han satsade, ack denna lina
som ju är så skör, men likväl underbar

Nu tindrar så matt från den trasiga rutan
på boden som en gång så värdefull var
och ingen till sjöss kunde klara sig utan
Av bodarna själva finns få endast kvar
Men viken är skön där den ögonen möter
och vågen är lik sig, såvitt jag förstår
Den gnager och gnuggar, den nalkas och nöter
mot stenen på stranden, där du och jag går.

12/8 2016

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Lena Söderkvist med Poeter.se id #49238 innehar upphovsrätten